

YÜKSEK DENİZCİLİK OKULU
1972 MİK
MUSTAFA ERDOĞAN
ALBÜMÜ

**YÜKSEK DENİZCİLİK
OKULU**

-1972-

**Müh. KASAP MUSTAFA ERDOĞAN
ALBÜMÜ**

KASAP MUSTAFA ERDOĞAN

1972 MK

KASAP MUSTAFA ERDOĞAN

Erzincan'ın Kemaliye (Eğir) ilçesinin Enciti Köyü'nde doğdum. 4 yaşında İstanbul'da çalışan babamın yanına geldim. Daha sonra köye dönüp 5 sınıfın tek derslikte okuduğu okulda 3. sınıfa kadar okudum. Sonra İstanbul'a temelli olarak döndüm. İstanbul'a bu evimizin olduğu yere geldik. Geldiğimizden beri buradayız. Bu apartman bizim aile apartmanımız. Babam sanatkârdı. İnşaat, marangoz ve demir işlerinden anlardı.

EVİNİN DUVARINDAKİ AİLE RESİMLERİ

Babamın dedesi Diyarbakır Valisi, babamın babası da Sultan Abdülhamit'in yardımcılarındandı. Abdülhamit Selanik'e sürgün gittiğinde dedem onunla gitmiş.

Okula nasıl girdim;

Bizim zamanımızda merkezi sistem yoktu. Her okul kendi imtihanı yapıyordu. Abim o zaman Teknik Üniversite'de hocaydı. Bana, "Yıldız Teknik Üniversitesi de var, oraya da kaydol." dedi.

Ben, Türkiye'nin ilk Fen Lisesi olan Beyoğlu Atatürk Fen Lisesi'nin ilk mezunlarından biriyim.

BEYOĞLU ATATÜRK FEN LİSESİ

Yıldız Teknik Üniversitesi'ne gitmek üzere yola çıktım. Beşiktaş'taki yolun kenarındaki büfeye, "Yıldız Teknik Üniversitesi nerede" diye sordum. Bana Ortaköy yolunu gösterdi, buradan devam et." dedi.

Yolda gidiyorum ama her taraf duvar, neyse bir baktım bir okul.

Yüksek Denizcilik Okulu. Kapıdakine sordum, Burası neresi dedim. “Özel sınavla öğrenci alan Yüksek Okul.” dedi. “Ne oluyorlar?” dedim. “Kaptan, Baş Mühendis oluyorlar, hem de yatılı okul.” dedi. “Ben buraya girerim” dedim.

Türkiye dördüncüsüyüm, derslerim mükemmel. Başka bir yere müracaat etmeden bu okula girmeye karar verdim. Sene 1968.

1968 yılında Okula girdikten sonra 1.sınıfta Makine stajımı Haliç Tersanesi’nde yaptım. Tersanede staj yaparken bayağı güzel işler yaptık. Bizim şansımıza personeli eğitmek için yabancı mühendisler gelmişti... Hollanda’dan, Belçika’dan gelmişlerdi. Onların peşinden ayrılmazdım. Matkap mühendisi var, torna mühendisi vardı. Matkap mühendisi elimi tutar, şöyle yapacaksın, söyle eğim vereceksin, derdi.

Oradan kalıp atölyesine geçtim, bizim okulun ambleminin kalıbını yaptım. Modelhanede hazırladım. Dökümhanede bakırdan döktüm. Bir tane kendime almadığıma hala üzülürüm.

İlk gün tersaneye gittiğimde, baktım tersanede tornalar sıra sıra duruyor. 1-1,5 metrelik tornanın karşısına geçtim, kuzu gibi bakıyorum. Tornacı dedi ki, “Çok meraklısın galiba geç tornanın başına.” dedi. O zamanlar shaftın saplamalarını çekiyorlar. Başladım saplama çekmeye, 18 yaşındayım, saplamayı zor kaldırıp, aynaya koyuyorum. Yapmaya başladım saplamaları bitirdim. Sonra tersanede 1 metrelik küçük bir torna var. Onun sahibi de kimseye elini sürdürmüyor, çünkü en hassas işleri onunla yapıyorlar. Bir gün yanıma geldi. Geç bakalım tezgâh başına dedi. Olur dedim. Onda da çalıştırdılar beni.

*RAHMETLİ OLANLAR: TAYFUN ELBAY, HÜSEYİN ÖLMEZ, HÜSEYİN ÇAKIR, İSMAİL YEDİLİOĞLU.
DİĞERLERİ: CENGİZ AYDIN, ALİ İHSAN EKTİ, ALİ RIZA ERDOĞAN, CAFER GÖKPINAR.*

Tersanelerde pervane dökümü çok zordur. Lloyds’da çalışırken, Hollanda’nın Lips fabrikasında da çalıştım. 1 ay. Pervane dökümü üç boyutlu ve yatık olanıdır. Kanatlarının açılarını ayarlamak çok zordur.

Burada onu yapmıştık. Dökümhanede Belçikalı mühendis vardı, bir de Binnur Hanım vardı. Kendisi dökümhanede mühendisti. İlk defa pervane dökümü yapılmıştı, ben de seyretmişim.

UĞUR ÇALAPVERDİ, ALİ İHSAN EKTİ, SALİH PARLAR VE BEN.

2. sınıfta Hamit Naci ile staja çıktık, Armutlu'yu geçtik, kazan yandı. Kazanın çok özelliği vardır. Kazan dairesi çift kapıdır. Kazan yanınca alev kapı açık olunca ters döndü ve Hasan kardeşimi bacaklarını yaktı. İçeri girdim, kapıları kapattım. Onu dışarı çıkardım. Alev zaten cehennemlikteydi, borular susuz kalınca patladı, Gemiye çektirdiler, okula geri geldik.

Bende stajı tamamlamak için **Payas** Tankerine gittim. **Payas**'ta 1 ay çalıştım. Selahattin Beyazıd sahibiydi. Cumartesi, Pazar gece gündüz kaynak torna ne varsa hepsini yapardık. Deli gibi çalıştım. Ben ayrılırken, Rahmetli Acuner Ağabey, Baş Mühendise bu çocuğa 10 lira fazla verin. Maaşım sadece 30 lira. Çok çalıştığım için bunu takdir etmeleri çok hoşuma gitmişti. Gemiden, bana 10 lira fazla verilmesi için kâğıt imzalayıp verdiler.

Şirkete geldim, Personel müdürüne kâğıdı verdim. Bana baktı.

“Stajyere fazla mesaimi olurmuş?” dedi, kâğıdı yırttı attı. Bu verilmeyen 10 lirayı hiç unutmam. Hala şirketin olduğu yoldan geçsem bu 10 lira aklıma gelir, 10 lira nedir ki, 18 yaşındaki bir çocuğun 10 lirasını versene. Hala hatırladıkça kızıyorum.

Bunu anlatırken babamla ilgili bir anım aklıma geldi.

Babamın ofisi Karaköy'deydi. Babamın ofisine gitmeye bayılırdım. Bir gün Karakoy İskelesi'ne vapurun yanına geldik. Orada yaşlı başlı bir adamcağız, dalgıçla birlikte geldi ve dalgıca” işte burada” dedi. Dalgıç daldı, aradı taradı ve elinde 5 kuruş ile çıktı. Çıkarttı adama verdi. Dalgıcın parası bundan çok fazladır.

Babam adama “Bey amca, bu 5 kuruş için bu kadar çaba niye?” diye sordu.

-“Bak evladım, ben bu 5 kuruşu buraya düşürdüm, her gün gelip giderken bakıyorum, acaba nerede, nerede diye, nerede ise bu yüzden denize ben de düşeceğim. Merakımı gidermek için dalgıç tuttum. Dalgıç 5 kuruşu belki cebinden çıkardı verdi ama ben de bu dertten kurtuldum.” dedi. O zamanlar 4 yaşındaydım.

3. Sınıfta uzun staja Dicle Gemisi'nde çıktım. İstanbul'dan Uğur ile katıldık. "Dicle"nin ilk seferiydi. Yugoslavya'dan yeni gelmiş, pırıl pırıl, sıfır gemi. Güzel yerlere de gittik İtalya'nın bir limanında makine dairesindeki remote kontrol bozuldu. Dediğim gibi ben Türkiye'nin ilk fen lisesi mezunuyum. 1964-1965 yıllarında okulda iken, Bilgisayar okurduk zamanlar Bilgisayarın B harfini bilen yok. Bizlere o zamanlar derste 20.000 anahtarlı problem çözdürürlerdi. Okul Beyoğlu'ndaydı, şimdi gittim baktım, değişmiş tabii. 20 kişilik sınıflar vardı. Herkesin önünde aynı cihaz, oturun ve çalışın derlerdi. Kimya dersi veya Fizik dersi fark etmezdi. Aklınıza geleni yapın, yalnız bir şart koşarlardı, ne yaptıysanız noktası virgüline kadar yazın derlerdi. Neticede çok güzel bir buluşta yapabilirsin, bunu kâğıda yazacasin ki kaybolmasın. Şu kâğıt kalem bende o zamandan kalma alışkanlıktır.

Her zaman derim, "Bir iş toplantısında not alan daha başta bir adım öndedir."

Neyse Dicle'de ki soruna gelelim. Manevra kolu bozulunca, gemide Siemens 'in elektrik elektronik kitapları vardı. Açtım onları okudum. Stajyeriz, elimizi bir şeye sürdürmüyorlar. Arka tarafta da kontrol panoları var. Dikkatlice inceledim. Arızalı kartı buldum. Almanyadan Siemens'ten bir mühendis geldi. Ben okuduklarımla, adama panodaki bu arızalı kartı gösterdim. "Bu kart bozuk." dedim. "Buradan veri çıkmıyor ondan çalışmıyor." dedim. Bana söyle bir baktı;

"Nereden biliyorsun? dedi, "Okudum baktım," dedim. Hakikaten 1 gün sonra geldi, "Haklısın o kart bozuk, "dedi. "New York'a bu kartı göndereceğim, orada değiştirirsiniz." dedi. "Peki" dedim. "Ama sizden bir ricam var." dedim. Bu elektronik bilgilerle ilgili bana bir kitap gönderir misiniz?" dedim. "Gönderirim, gemiye göndereceğim." dedi. Hangi kartı değiştireceğini söylediğimde, önce küçümsedi, sonra o kart bozuk çıkınca çok şaşırmişti.

New York'ta kart geldi, adamlar değiştirdi ama benim kitabımı vermediler, stajyere kim kitap verecek. Kitap geldi ama bana vermediler. Bunu da hiç unutmam. Çok ağırımaya gitmişti.

Dicle ile Amerika'yı dolaştık, geldik Karadeniz'i dolaştık. Rusya'ya çıktık. Sonra indik, okula geldik.

1972 yılında Mezun olduk. Benim mezun oluşum çok üzüntü verici olmuştur. Hala hatırladıkça çok üzülürüm. Çok çalışkan bir öğrenciydim. Hiç zayıfım yok, Gemi İnşa dersimde en çok sevdiğim ders. Allah Rahmet eylesin, Ahmet Çim hocamız. Bana imtihandan zayıf verdi.

“Hocam bu zamana kadar senden zayıf aldım mı?” dedim, “Yok” dedi. “Hocam, ben sınavda size 4 kâğıt verdim hepsini okudunuz mu?” dedim. “Tamam tamam.” dedi. Bakmadı tabi. Beni bıraktı, Eylül’e kaldım. 3 sayfayı okumuş, 4. sayfayı okumadan beni sınıfta bıraktı. O zamanlar kurtarma yazılısı 3 ay sonra, tekrar imtihana giriyorsun.

Diploma Törenimi kaçırdığıma yanayım, boşu boşuna kaldığıma mı yanayım. Çok üzüldüm

“Hocam ne olur, şuna bir bak,” dedim. Gerçekten okumamış,” ya artık çok geç oldu.” dedi.

Okulda yattım kalktım, balık tuttum, Eylül’de sınavı geçip mezun oldum.

Bu arada aklıma geldi. Okulda 5,20 metre Pirat sınıf yelkenli teknesi vardı. 1968 yılında onu 3 arkadaş yapmıştık. FENERBAHÇE Yelken kulübünden iki hoca gelip bize ders vermiş ve ehliyet vermişti.

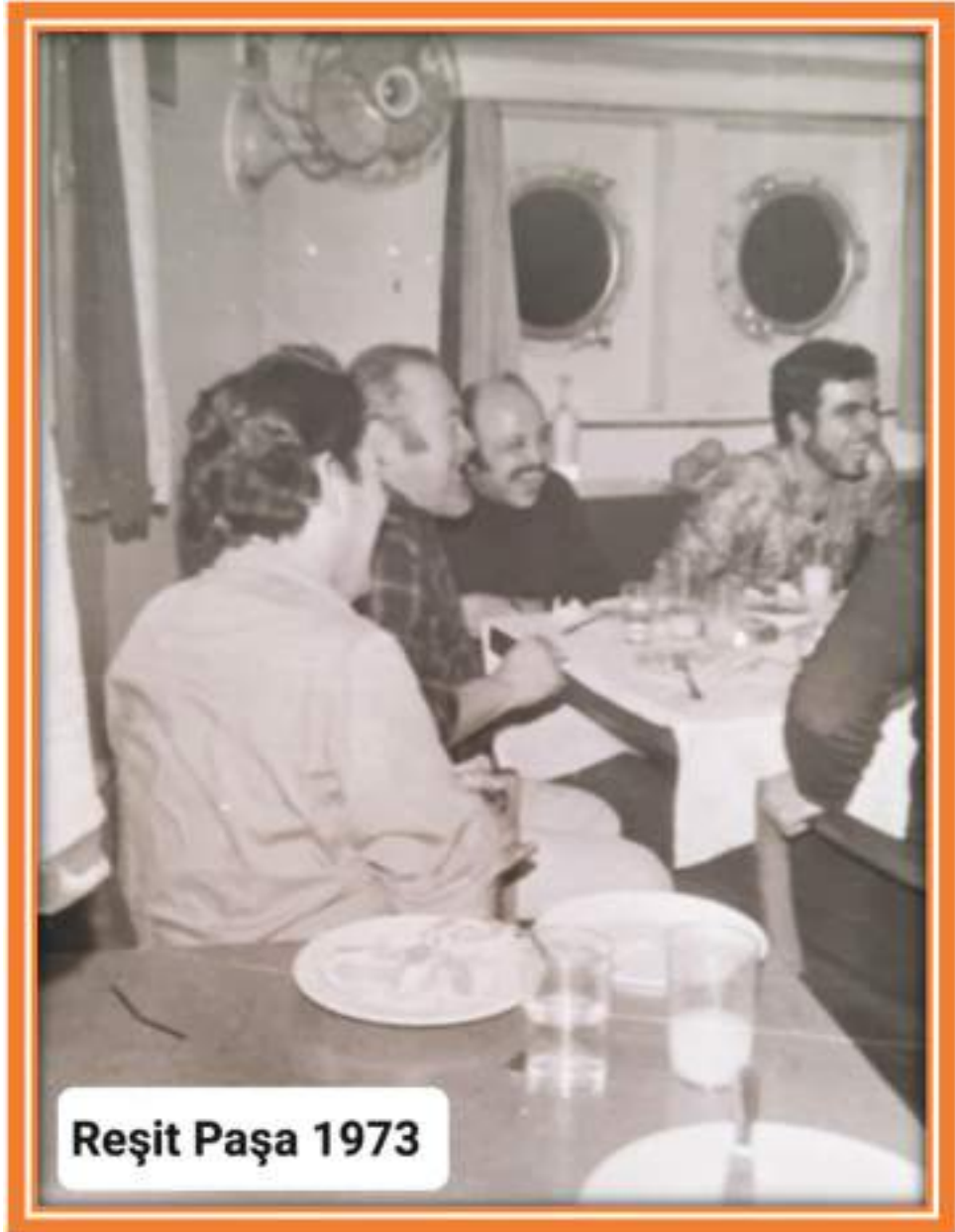

PİRAT SINIFI TEKNE

Ben o zaman bu tekne ile Karadeniz'e çıkar, tekrar aşıya inerdim. Bir gün Kandilli'nin nnden geçerken bir Fransız teknesi bana yaklaştı.

"Ayıp değil mi? Hem yelken amıştın hem de motorla gidiyorsun." dedi. Hemen yanaştım, "Bak!" dedim "Motor var mı yok." "O zaman nasıl gidiyorsun?" dedi." Ben hem rüzgârı kolluyorum hem akıntıyı, ona göre gidiyorum." dedim. Bugün olsun, hala yelken yapmak isterim.

Yine bir anımı anlatayım. Küçüksu 'dan yukarıya sahil sahil gidiyorum. Bir yandan da sahildeki yalılara bakıyorum. Bir yandan önüme bakıyorum. Bir ara gm diye bir ses, bir baktım direk gitti. Yukarıda trampelen varmış, kıyıya bakarken kaçırmışım. Çok komik bir durumdu. Direęi yakaladım, sonra gerdirmelerle tekrar yerine bağladım. Sonra tekrar devam ettim.

BEN, II. KAPT. ÇETİN KALKAVAN, BAŞ MH. RAHMETLİ BEYTUR CENDEY

İlk gemim Büyük Reşit Paşa, ondan sonra, General Kazım Orbay Gemisi'ne gittim.

GENERAL KAZIM ORBAY

Bu gemide çok problemler yaşadım. Amerika'ya gittik, dolaştık Akdeniz'e döndük, Suriye'nin Lattakia Limanı'na geldik. Suriye İsrail Savaşı patlak verdi. Muharrem ayı. 1974 yılı. Ben böyle hainlik görmedim. Bizi önce demire aldılar, etrafımızı mayınlarla çevirdiler. Kımıldayamıyoruz. İsrail Limanı bombalayacaksa önce bizi batırması gerekiyor. İsraililer, sivil gemileri vurmamak için liman etrafında dört dönüyorlar. 4 metre önümüze uçak düştü, füzeler üstümüzden vızır vızır geçiyor. Ciddi harp yaşıyoruz. Allah'tan yolculardan birisinin Ankara'dan bir tanıdığı varmış kadıncağız sayesinde Şam' a ve limana baskı yaptılar, biz limandan çıktık. Biz orada iken, Doğu Alman Gemisi'nin bacasından içeri sam füzesi girdi, başka bir geminin makinesinden içeri girdi. Bir Japon geminin ambarından içeri girdi. Adamlar hemen müdahale ettiler sabaha kadar yüzdürmeye çalıştılar ama gemi öğleden sonra battı. Tek kurtulan biz olduk.

Çanakkale'ye geldik, geldik de bir de Romen Şilebi ile çarpıştık.

Saat Gece 2,5. Sezai Metin Abi beni uyandırdı. Kasap çarpıştık, batıyoruz.” dedi. 2. Mühendisin Hanımı bayılmış yatıyor. Hemen makine dairesine indim. 2. Mühendise “Sen, yukarıya çık, ben buradayım, sen hanımına bak.” dedim. Makine dairesinde herkes kaçmış, makinede kimse yok. Gemi baş tarafına doğru gidiyor. Ben makine dairesinde bekliyorum.

Köprü üstüne telefon ediyorum cevap yok, telgrafa vuruyorum cevap yok. Gemi öyle baş tarafa gidiyor ki, ancak borulara tutunarak durabiliyorum. Nasıl olsa kış tarafta kaçış var, oradan kaçırım diyorum kendi kendime.

Biraz sonra baktım telgraf çalışmaya başladı. Tam yol ileri istiyor. Tam yol verdim. Pervane boşta, makine overspeed yapmaya başladı, ben bununla uğraşamam dedim, biraz yol kestim. Biraz sonra geminin oturduğunu anladım. Yağcı filan yok, hepsi yukarıda.

Yukarıya çıktım, bu arada harpten kalma alışkanlığım ve kasaplığım var ya, yanımda yaptığım eğeden yaptığım bir bıçak var, hep pantolonumun içinde taşıyorum. Bir baktım filikaları indirmişler, bavullar içinde, gemiyi terk ediyorlar.

Hemen sordum, “manevrayı kim yaptırdı?” dedim.

“Lostromo, Güverte lostromosu” dediler.

Makineden çıkarken o kadar neşeliydim ki, güle güle çıkmıştım. Elimdeki bıçak olarak yaptığım aleti çıkardım tam savuracağım, Baş Mühendis Suphi Ağabey kolumu tuttu, “yapma değmez.” dedi. Durdum, hakikaten değmezdi. Fırlattım attım bıçağı denize.

Manevrayı tek başıma yapmıştım, gemiyi tek başıma karaya oturtmuştum. Eğer karaya oturmasaymışız, her şeyi tek başına yapan beni bırakıp gideceklermiş.

Eceabat'ta karaya oturduk ve kurtulduk. Orada kaldığımız sürece hep tam yol ileri bastık. Çünkü kuvvetli akıntılar gemiyi çekiyordu.

Neyse bizi tahliye ettiler. Sonra geminin ikinci kaptanı ile ertesi gün röportaj yaptılar. Aynen şöyle yazıyordu. "Geminin Kurt 2. Kaptanı gemisini kurtardı" diye. Kimse gerçeği söyleyemedi.

Neyse, İstanbul'a geldik, 1 ay kısa bir sefer yaptıktan sonra, 1974 yılında Pittsburgh Üniversitesi'ne kaydımı yaptırdım. Ücretlerini yatırdım. Master yapacağım. Beni karşılayacaklar, her şeyimi ayarladım.

İstanbul'a geldim, birdenbire rahatsızlandım, tam 6 ay. Bütün her şey yandı, gitti. Kısmet böyleymiş.

Tam 8 ay çalışmadım.

SAĞDAN SOLA; BEN, HATAY KAPTAN AĞABEY, FETHİ YAĞIZ II.KAPT. RAHMETLİ NEDRET DEMİR BAŞ.MÜH. AĞABEY VE GEMİ ZABİTLERİ.

Daha sonra tekrar Nakliyat'a döndüm. Beni "Alniak" Gemisi'ne verdiler. 3.Mühendisim. İzmir'den yükledik, Derince'ye geldik. Son manevrayı yaparken, havayı çaktım, ana makine kem şaft dişlisinden ses geldi. Eyvah, Kem şaft dişlisi sıyrıldı, dedim.

Manevradan sonra yukarıya çıktım, Baş Mühendis Gaspa Nevzat'a "Efendim kem şafttan ses geldi, bakmamız lazım" dedim.

Evine gidiyor, "gelince bakarız." dedi. Dışarı çıktı. Bu gemi yarın saat 10'da kalkacak, peki nasıl kalkacak?

Ben de makine dairesine indim. Kem şaft dişlisini söktüm, atölyeye aldım, frezede düzelttim, hizaladım. Zamanlamasını yaparak, sabah namazına doğru yerine yerleştirdim.

Sabahleyin kahvaltı yapıyorum, Baş Mühendis gemiye geldi. Gittim, kapısını çaldım.

"Efendim. Dün akşam size bahsetmiştim, kem şaft dişlisini söktüm, tamir ettim, yerine de monte ettim." dedim.

Nevzat Abi, gür sesi ile bana bir bağırdı." Sen nasıl makineye elini sürersin?" Bir bağırdı ki, yer yerinden oynadı. Dayanamadım "Sen, bana nasıl bağırırsın, çektin evine gittin. Bu gemi nasıl kalkacaktı? Kim yapacaktı? eğer bu saatte gelseydik." dedim. "Eğer, bir yanlım var ise, o zaman bana bir şey söyle! Bana bağıramazsın" dedim. Rahmetli sustu.

Bu arada, hala ayaktayım, Makineye indim, manevrayı yaptım, sorunsuz kalktık.

İzmir'e gittik, demir attık. Saat gece 01.00. Demir atarken, demirin kavelatasının pimi düşmüş. Kapım çalıyor, hiç cevap vermedim. Çalmaya devam ediyor. Kasap, Kasap diye sesleniyor. Dayanamadım açtım," buyurun efendim." dedim.

"Konik bir pim yapacaksın, bundan dişli çekeceksin, bunlar acil. "Dedi. "Peki efendim." dedim. Gittim, pimi yaptım, yerine çaktım. "Tamam" dedim. Allah'ın takdiri, hepsi aynı gün içinde oluyor.

Bu hadiseden sonra en iyi adamı ben oldum.

1976 yılında Japonya'da inşa edilen Amiral Fahri Engin Tankerine 2. Müh. görevli olarak Rahmetli Nevzat Erkan (Gaspa) ile birlikte gittik. Gündüzleri tersanede çalışırken gecelerim niye boş geçsin diye düşündüm araştırdım Shoronji Kempo Rahip/Spor okuluna girmek istedim, Tersane sahibi, müdürü ve Belediye Başkanı kefaletiyle başladım, Tersaneden çıkınca direkt okula gidiyordum, saat 23.00 gibi eve geliyordum. Okuldan çıkınca Japon arkadaşlarla yürüyerek eve geliyordum.

İki katlı bir evimiz vardı, üst katta ben, alt katta Nevzat Abi kalıyordu. Bir gün okul dönüşü Japon sporcu arkadaşlar ile eve uğradık, Rahmetli Gaspa Nevzat, Kapuska pişirmişti, Japon arkadaşlar çok beğendiler ve tabaklarını dahi sıyırdılar,

Ertesi günü Gaspa Nevzat'a "Bey Baba, güzel bir iç pilav yapalım, cumartesi günü arkadaşları davet edeyim" dedim. Cumartesi günü yemeğe gelen arkadaşlar bu sefer iç pilav tenceresini sıyırdılar, böyle bir pirinç yemeği hiç görmemişler.

Okuldan kahverengi kuşak aldım, ilk günler çok dayak yedim, mıcır taş üzerinde yalın ayak koşardık. Shoronji Kempo Box karışımı bir spordu, Amerika'da ağır siklet boks yapan 120 kg'lık Gaspa Nevzat bana boks yapmanın püf noktalarını öğretirdi.

İlk günlerde, tersanede Ersan Çetiner'de aynı ofisteyiz. Günlük rapor vermek için Japon Mühendis geldi, günlük işler için rapor verirken gayet laubali bir şekilde benim masama oturdu. Değil masama oturmak, yaslanmak dahi beni çok sinirlendirir. Bu bizim ekmek tekmemiz, çıldıracağım.

"Ersan Abi bu ne iş?" dedim. Hele Japonya da olacak iş değil.

Ersan abi,"Buraya enspektörlük için gelenler, Japonlar kendilerine bir şey sormaya geldiğinde siz yapın biz sonra bakarız derlerdi, hiçbir fikir sunmazlardı, Japonlarda en sonunda böyle olmuşlar." Dedi.

"Tamam Abi, gel şunlara mühendislik nasılmış öğretilim." dedim. O benim gelip masama oturan adam,15 -20 gün sonra, sabahları içeri girmeden kapıda tekmil vermeye başladı. Ve bana devamlı çay taşıyan adam haline geldi. Çünkü her şeyi sorguluyorum, yanlışlarını düzeltiyorum. Bana saygı duymaya başladılar.

Gemi bitti, tersaneden çıkacağız. Tersanenin sahibi geldi, "sana çok teşekkür ederiz, senden çok şey öğrendik," dedi. Bana "Bizimle çalışmak ister misiniz? Burada kalmak ister misiniz? Dedi. Tabii ben yok dedim. Ama bu da bizim iyi mühendisler olduğumuzun kanıtı olduğu için iftihar ettim.

Sonra gemiyi aldık, buraya geldik. Gemide sorunlar çıkıyor, başka gemide sorunlar çıkıyor. Japonya'daki tersanenin Teknik Müdürü bile "Şu gemimizde arıza var, gidip bakar mısınız?" diyordu. Bu şekilde çalışıyorum. Bir gün Kumkapıda demirde çalışıyoruz. Rahmetli Parmaksız Hulusi aradı. "Kasap, çantayı topla gel." dedi. Çantamı topladım gittim. Bundan sonra sen tamir ekibine geçeceksin, dedi. Ekip başı olduk. Nerede sorunlu gemi var oraya gideceğim.

Burada bir anım aklıma geldi.

D.B. Deniz Nakliyatı gemi tamir ekip başı olarak GENÇLİK Gemisi ana makina crosshead yatağını açmamız gerekiyor.

Grandi Motori Trieste Fiat dökme demirden yapılmış, karter içinde iskele kuracak herhangi bir basamak olmadığı gibi tutunacak bir yer yoktu.

Karterde crosshead yatağını sökerken yağdan elim kaydı tutunacak bir yer bulamadım, kendi kendime düşündüm, kesin olarak kartere krank şaftın üzerine düşüp ağır yaralanacağım, diyorum.

Kartel kapağında duran Rahmetli Usta Baş Salih Kayabaşı düşeceğimi anlayınca kendini karter girişine köprü gibi durdu, ben önce Salih Usta'nın sırtına vurup karter kapağından dışarı düştüm. Yarım saat dizlerim titredi ayağa kalkamadım.

Ey ince düşünceli, büyük insan Salih Kayabaşı cennette nurlar içinde uyu.

Allah selamet versin bütün denizci kardeşlerimize.

Sonra beni ofise aldılar. Sürvey İnspektörü olacaksın dediler. 2 sene de öyle çalıştım.

Nedense Deniz Nakliyat'la yıldızım hiç barışmadı. Orada 3 sene inspektördük yaptım, İhtiyattaki 2. Mühendis maaşı verdiler. Yeni evlenmişsin, çocuğun var, nasıl geçiniyorsun demediler. Bir Osman Ağabey ara sıra mesai yazardı, o kadar.

Beni Lloyd'dan sürvey olarak kendilerine katılmamı istediler. BOD Müdürlüğü'ne Lloyd'a gideceğimi söyledim. Beni bırakmamak için bu sefer tazminat istediler. Nakliyatta çalışalı 10 sene olmuş. Neden bunu yapıyorsun dediğimde, iyi adamlarımızı kaçırmak istemiyoruz dediler.

Artık sizlerle çalışmayacağım dedim. Bu sefer izin paramı vermediler.

Lloyd Register Klası'na geçtim,

Başka bir hatıramı ilave edeyim:

LR'da Rotterdam'da çalışırken tek cidarlı 80000 tonluk bir tankerin tank içinde bir çatlak olmuş deniz suyu yüke karışıyordu, gemi denizde yüzer vaziyette tamir yapılması için bir kaynak prosedürü hazırladım, onarım yapacak tersanenin burunları yukarda mühendisleri bir Türk mühendisinin projesini reddettiler ama gemi sahibi yapılmasını istedi, tamirin başında durdum bitti. Gemi emniyetli olarak seyire gitti.

Kaynak prosedürünü LR Rotterdam Avrupa Müdürü'ne verdim, şaşırıldı kaldı ve LR Londra'ya örnek proje olarak gönderdi.

Aylar sonra aynı tersaneye bu tip arızalı bir gemi daha geldi. Sürveye gittiğimde Hollandalı Mühendis elinde benim yaptığım Kaynak WPS Prosedürü ve benim imzam ile nasıl tamir yapacaklarını armatöre anlatıyordu,

LR Klas'ta tam 30,5 sene çalıştım.

Sonra emekli oldum, şimdi Yıldız Teknik Üniversitesi'nde derse giriyorum. Bir yandan da yeni yakıtlarla ilgili sunumlar hazırlıyorum.

Gençlere tavsiyem, mesleklerini iyi öğrensinler, yenilikleri takip etsinler, kafalarına değil, not defterine yazsınlar.

Arif Budak'tan bir anı;

1986-87 senesinde Nakliyat'ta bir gemide iş almışız. Sörveyor Kasap Ağabey. Dursun isimli bir kaynakçıyı da bu arada yeni işe almışız, referansları iyi. 4 kardeş çalışıyorlar. Baş pikteki kaynak işlerini ona vermişiz. Mustafa Abi ile gemiye birlikte çıktık, bende mahcup olmak istemiyorum.

Baş pike su almaya başladık, amanın kaçırmayan yer yok. Nasıl mahcup olduğumu anlatamam.

İlker Meşe'den bir anı;

Fırat Gemisi'nde 3. Mühendisim. Mustafa Ağabey, nakliyatta sörvey inspektörü. Gemide şaft tüneline 1 tane yangın tulumbası var. Şaft tüneli de bayağı tünel. Gemi boş, Haydarpaşa'dayız. "Efe, buna su çektirmemiz başka türlü bu pompa çalışmaz" dedi. Tamam Abi dedim. Yangın devresinde gelen suyu verdik, çalıştırdık.

Bir sefer sonra, yine Haydarpaşa'ya geldik. Bu sefer Mustafa Ağabey, Loyds Register Klası'na sörveyor olmuş, gemiye geldi. "Efe, şu şafttaki pompayı çalıştıralım" dedi. "Ama Ağabey, biliyorsun çalışmıyor" dedim. "Olmaz öyle şey çalıştıralım, yoksa claim yazacağım" dedi. Yapacak bir şey yok, aynı şekilde çalıştırdık, tabii ki cezayı yedik.

Mustafa Ağabey, buradan bir anısını hatırladı.

Klasta iken bir Amerikan gemisine gittim. Diesel yangın pompası baş tarafta, dieselle çalışan yangın pompasını test edeceğiz. Diesel çalıştı, ben "Su basalım" dedim. Bu arada 2. Kaptan telefonla birileri ile konuşuyor. Anladım makine dairesindeki pompadan basacaklar. Su geldi, "Aman, ne güzel basıyor" dedim. Bu arada telefon açık duruyor.

Telefonun kapanması müsaade etmeden, baş mühendise, "Dieseli kapatır mısınız?" dedim. Dieseli kapattılar ama pompa su basmaya devam ediyor. Hemen Kaptan yanıma geldi.

"Özür dilerim yarın yapacağız" dedi.

Uğur Soku dan bir anı;

Hollanda Lloyd Register ofisinde sörveyor açığı olunca, Mustafa Ağabey'i geçici görevle Hollanda'ya gönderiyorlar. O sırada Hollanda'da bir gaz gemisinde gas free problemi var, sistemin ısıtılması lazım, bir türlü çözüm bulamıyorlar. Mustafa Ağabey elektrikli battaniye ile sorunu çözüyor. Hollandalılar hayret ediyor. Bu kadar kişinin aklına gelmeyen nasıl buldu da çözdü diye. Adamlar hiçbir şey yapamıyor, Mustafa Ağabey elektrikli battaniye ile çözüyor

Sabahattin Günay

Kasap Mustafa Erdoğan Abimi GEMİMO Kursu'ndan bizim hocamız olarak geçde olsa tanıma şansım oldu. Kendisi bence değeri az bilinen bir Ordinaryüs Profesördür. Ayrıca Gemi İnşa Bölümü'nde bitirmiştir. Türkiye de tek ve yegâne ahşap tekne sörveyörüdür. Dünyadaki ve ülkemizdeki tüm tersaneleri denetleme ve kontrol yetkisi vardır. Çok ileri seviyede kaynak bilgisine sahip olup ayrıca AMERİKA KAYNAK KURUMU'NUN ÜYESİDİR. Tahribatsız test muayene "NDT" uzmanıdır. Atatürk Fen Lisesi mezunu olup hayatı daima birincilik ve başarı ile doludur. Bence kendisi Fahrettin Küçükşahin Hocamız ile beraber Devlet Bilim adamı madalyasını çoktan hak etmiş bir bilim insanıdır.

ILKFER
Group